

Prolog

*Och jag förlänger mitt korta liv,
för tiden är relativ.
Jag känner mig yngre för varje sekund
som jag svävar här.*

Felix Larson kropp dör sakta men säkert. Ändå svävar anden fritt och mörkret som omsluter honom förvandlas till ljus. Den fuktiga kylan får inte längre hans utmärglade kropp att skaka. Tiden har slutat betyda något och han cirkulerar runt jorden som om den vore liten boll. Han kan landa när han vill och han väljer platser som fyller honom med glädje, lugn och harmoni.

Han ser en radhusträdgård i Hässelby och följer en solstråle ned dit. Det doftar nyklippt gräs. Kroppen han glider in i är åtta år gammal, tanig och svårstyrd. Mitt emot honom, med gröna små strån mellan tårna står en liten tjej med händerna på ryggen. Hon ler mot honom, presenterar sig som Kattis och undrar om han vill leka. Redan leendet får honom att smälta och han nickar stumt. Hon snurrar runt och springer iväg över gräsmattan så att gräsklipppet yr. Felix dröjer en sekund, fortfarande förtrollad av uppenbarelsen, innan han sprintar iväg efter henne, på lätta fötter. De leker datten och det gör inte någonting att han aldrig lyckas kulla henne, hon är snabb som vinden och vänder på en femöring. Han är lycklig ändå. Han har fått en lekkamrat och en syster i en och samma person.

Men själen vill inte stanna upp i tid eller rum, den lämnar sjuttioalets Västerort och suger honom söderut till ett annat årtionde och en annan årstid. Det har fallit en decimeter nysnö under natten och morgonsolen gör att alla ytor gnistrar som om de är täckta med diamanter. Luften är klar och kall. Viken nedanför liknar ett stort vitt lakan, perfekt sträckt,

som i en säng på logementet i Arvidsjaur, men dit vill inte hans ande. Den stannar vid familjen Larssons sommarstuga i de Sörmländska skogarna. En liten person kommer gående i den orörda snön. Figuren ser felproportionerad ut. Överkropp och stjärt täckts av en bylsig dunjacka medan lår och knän ser ut som smala pinnar nedstuckna i ett par tjocka moonboots. Det knastrar om snön när de bylsiga stövlarna gör nedslag i det orörda vita. Gestalten vänder ansiktet upp emot stugan och han känner igen Anne Fayal. Vad gör hon här? Han har inte saknat Anne Fayal egentligen, inte förrän nu när han ser henne. Inom sig känner han tomrummet hon efterlämnat. Hur kunde han undgå att märka det? Han tappar andan och sjunker ned på glasverandans bänk. Livet brukar inte ge andra chanser, men här får han en.

Anne får syn på honom bråkdelen av en sekund senare och när hon drar tillbaka jackans pälskantade huva ser han att hon ler mot honom. Han minns det leendet och tanken stannar i Sörmland med henne ett tag till, Felix dyker djupt ned i hjärnans omedvetna skrymslen, letar efter detaljer, ledtrådar som kan förklara varför han måste dö. Vad har jag missat? undrar han och börjar backa bandet, men mobiltelefonen vibrerar svagt och han tvingas motvilligt återvända in i den egna kroppen igen.

Utan att öppna ögonen konstaterar han att det omöjligt kan vara telefonen. Han har ingen mobil med sig. Den, liksom allt annat, har tagits ifrån honom. Det är något annat som skälver, mycket svagt, knappt förnimbart. I sitt tyngdlösa tillstånd står Felix i förbindelse med materian som omsluter honom så hermetiskt och han förstår direkt. Det är berget som har börjat darra och det är bara en förvarning. Snart kommer hela världen att skälva i sina grundvalar och då gäller det att vara beredd. Kanske får han en chans till.